

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 242/2018-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Vačkom, Vazovova 9/A, Bratislava, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 268/2016 z 28. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 4. apríla 2018 sa [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených práv

rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 268/2016 z 28. novembra 2017 a ktorým by napadnutý rozsudok zrušil.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) 28. septembra 2011 sa sťažovateľka proti [REDAKOVANÉ] domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam – „bytu [REDAKOVANÉ] nachádzajúcom sa na [REDAKOVANÉ] bytového domu so súpisným číslom [REDAKOVANÉ] spoluvlastníckeho podielu [REDAKOVANÉ] na spoločných častiach, spoločných zariadeniach uvedeného bytového domu a pozemkoch, na ktorých sa predmetný dom nachádza - pozemok s parcelným číslom [REDAKOVANÉ], zastavané plochy a nádvoria o výmere 1116 m², pozemok s parcelným číslom [REDAKOVANÉ], zastavané plochy a nádvoria o výmere 823 m², pričom všetky tieto nehnuteľnosti sa nachádzajú v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] a sú zapísané na liste vlastníctva číslo [REDAKOVANÉ] vedenom Správou katastra [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]“, ako aj ich vypratania.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 15 C 127/2011 z 12. decembra 2014 návrh sťažovateľky zamietol ako nedôvodný, pričom uviedol, že „toto konanie je návrhovým konaním, v ktorom súd zisťuje, okrem hmotnoprávných skutočností týkajúcich sa aktívnej legitímácie navrhovateľky a pasívnej legitímácie odporcu, teda, či sú nositeľmi práva v prípade navrhovateľky a povinnosti v prípade odporcu, taktiež existenciu procesnoprávnej podmienky naliehavého právneho záujmu v zmysle § 80 písm. c) O. s. p., čo v tomto konaní splnené nebolo, keďže v návrhu na začatie konania sa aktívna legitímácia navrhovateľky voči pasívnej legitímácii odporcu priamo hneď odvíja od... rozsudku Krajského súdu v Trenčíne k odporcovi ako vlastníkovi bytu vedenom v katastri nehnuteľností bez toho, aby sa právne analyzovali citované dve zmluvy, resp. ich právny vplyv na aktívnu legitímáciu navrhovateľky a pasívnu legitímáciu odporcu, obsahom návrhu na začatie konania nie sú, avšak existujú a vedú k odporcovi ako súčasnému vlastníkovi, aspoň teda vedenému v katastri nehnuteľností a či v súlade s právom, na to návrh na začatie konania odpoveď nedáva, a preto súd konštatuje, že absentuje preukázanie naliehavého právneho záujmu“.

4. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (účinného od 1. júla 2016) potvrdil, pričom uviedol, že „súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 C. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 C. s. p.)“.

5. So záverom všeobecných súdov sťažovateľka nesúhlasí a v sťažnosti uvádza, že v jej veci existuje naliehavý právny záujem. Namieta, že všeobecné súdy sa osobitne nevysporiadali s jej návrhom na vypratanie nehnuteľností a že krajský súd „vydal vo veci rozhodnutie, ktoré nie je dostatočne odôvodnené, a preto sa javí ako zjavne svojvoľné, arbitrárne, a v rozpore s významom ochrany základného právo na súdnu ochranu podľa Článku 46 odseku (1) právneho predpisu číslo 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky... a článku 6 odseku (1) Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... Odvolací súd mal v odôvodnení svojho rozsudku presvedčivo uviesť, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia v nadväznosti na právnu úpravu. Ak tak neurobil, svojím postupom, ktorým porušil procesné predpisy, odňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom, a preto sa musí domáhať nápravy tejto zjavnej nesprávnosti cestou Ústavného súdu Slovenskej republiky.“.

II.

6. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 zákona o ústavnom súde, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní návrhu na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Návrhy

vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

7. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka sa v sťažnosti napriek námietke o odňatí možnosti konať pred súdom (bod 5) osobitne nevyjadrila k vyčerpaniu opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako jednej z procesných podmienok konania pred ústavným súdom a nepredložila mu ani kópiu napadnutého rozsudku krajského súdu s vyznačenou doložkou právoplatnosti. Z predloženej kópie napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva len to, že ho „prevzala 13. 3. 2018“.

8. Ústavný súd na okresnom súde zistil, že mu sťažovateľka zamlčala, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala 3. apríla 2018 opravný prostriedok – dovolanie, o ktorom dosiaľ nebolo zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodnuté; spis sa stále nachádza na okresnom súde.

9. Na základe uvedených skutočností musela byť sťažnosť sťažovateľky odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane v záhlaví označených práv, ktorých porušenie namieta, bude vo vzťahu ku krajskému súdu ako súdu odvolaciemu rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací. Súbežné podanie dovolania a sťažnosti ústavnému súdu totiž navodzuje situáciu, keď princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. III. ÚS 109/2010, III. ÚS 114/2010, III. ÚS 199/2010, III. ÚS 7/2014, III. ÚS 124/2017 a iné), že v prípade podania opravného

prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti ústavnému súdu je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

10. Za daných okolností sa ústavný súd musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľku prípadné posúdenie dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd majúc na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľke lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

11. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratio temporis* ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018